

စစ်
စစ်

(မန္တလေး)

ပြေပွဲကြီး
ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားရသူ

စာရေးသူ ပီပီ(မန္တလေး)
ဝတ္ထုအမည် မြေပူခဲကြီး ခေါင်းပေါ် ရွက်ထားရတဲ့သူ

၁။

အဖွားဆုံးပြီး ဇလကျော်ကြာမှ၊ ဇာတိမြေကို ပြန်ရောက်၏။ မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်နေသော နေလင်း တစ်ယောက်သည် မပြန်ချင်ပဲ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နေလင်းသည် မလေးရှား၌ ၄နှစ်နီးပါး ကြာအောင် အလုပ် လုပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတော့ အိမ်မှာက အိမ်သားဆိုလို့ အဖွားရယ်၊ အမေရယ် နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့သည်။ အမေကလည်း ကျန်းမာရေး ကောင်းသူ မဟုတ်။ အဖွားမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူ မပြန်၍ မဖြစ်၊ စုပြီးဆောင်းမိသမျှလေးဖြင့် အထုပ်လေးကို ပိုက်ကာ မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာခဲ့ရ၏။

ရွာကို ရောက်တော့ အမေက အားရဝမ်းသာ ကြို၏။ ငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်းများက လာနှုတ်ဆက်ကြသည်။

မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်မှ မြို့က ဝယ်လာသည့် မုန့်များကို သူငယ်ချင်းများ အား တည်ခင်း ဧည့်ခံရင်း စကားပြော ဖြစ်ကြသည်။

"မင်း ဘယ်တော့ ပြန်သွားမှာလဲ နေလင်း၊ ဟိုမှာ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အဆင်ပြေတယ်မို့လား"

"အင်း... ဒီမှာထက်စာရင်တော့ ဝင်ငွေကောင်းတယ် ပြောရမယ်ပေါ့ကွာ။"

ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာက အနေအစား ဆင်းရဲသကွ။ ငါ့လို ဘဝတူတွေ အများကြီး၊ ဒီလိုပဲ ရုန်းကန်ကြရတာပေါ့၊ ရတဲ့လခကို မဖြုန်းပဲ စုရင်တော့ ပိုတာပေါ့ ကွာ။ ဟိုမှာက တို့ရွာလို မဟုတ်ဘူးဟ၊ အပျော်အပါးနဲ့ ငွေကုန်စရာတွေက ပေါ်မှပေါ်ဟေ့ကောင်ရေ။ စိတ်အလိုလိုက်မိလို့ကတော့ ပြန်စရိတ်တောင် ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြန်သွားမလားဆိုတော့ လောလောဆယ် မပြန်ဖြစ် သေးပါဘူးကွာ"

သူငယ်ချင်းက ထောက်ခံဟန်ပြု၏။

"အေးပေါ့... ဒီမှာက အရီးလေး တစ်ယောက်တည်းရယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အငှားချထားတဲ့ လယ်တွေကို နောင်နှစ်ကျရင် ငါ ပဲ ဦးစီးလုပ်တော့မယ်၊ အမေလည်း တစ်လှည့် နားပါစေပေါ့"

"ကောင်းတယ် သူငယ်ချင်း၊ လိုတာ ရှိရင် ငါတို့ကို ပြောကွာ၊ ငါတို့လည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါ့မယ်"

သူတို့ ဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောနေသည်က လွဲမှီပင်ကြီးအောက်က သစ်သား ကွပ်ပျစ်လေးပေါ် ဖြစ်၏။

သူတို့ စကားဝိုင်း အလယ်တွင် ရေနွေးကြမ်းအိုးနှင့် မုန့်မျိုးစုံ ပန်းကန် ချထား၏။

နေလင်းက စကားလည်းပြော၊ စားလည်း စားကြဦးကွာဟု ဆိုတော့မှ သူငယ်ချင်းများက မုန့်များကို ယူစားကြသည်။ နေလင်းလည်း ရေနွေးကြမ်းကို ခွက်စေ့ လိုက်ငဲ့ပေးလိုက်သည်။ ရေနွေးကြမ်းခွက်တွေ ကမ်းပေးရင်း ဘကြီးထွန်းတို့ အိမ်ဘက်သို့ မျက်စိက ရောက်သွား၏။

နေလင်း အခုမှ သတိထားမိသည်။ သူတို့အိမ်နှင့် ဘကြီးထွန်းတို့ အိမ်သည် ယခင်က ဇီးကိုင်းခြောက်များဖြင့် စည်းရိုးလေး တစ်ခုအဖြစ်သာ

မည်ကာမတ္တ ကာရံထားပြီး ယခုအခါ ထိုသို့မဟုတ် ဝါးထရံ အမာဖြင့် ခြံစည်းရိုးကို အလုံပိတ်ကာ ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

နောက်တစ်ခု သတိထားမိသည်က ဘကြီးထွန်းတို့ အိမ်က လူများသည် သူ ပြန်ရောက်လာပေမဲ့ လာမတွေ့ကြချေ။ ဟိုးအရင်က နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လို နေလာကြသည့် အိမ်နီးချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ အမေတို့နဲ့ စကားများထား ကြဟန်တူသည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

သူ မလေးရှားမှာ ရှိနေစဉ်က အမေ ဒီအကြောင်းကို ဖုန်းထဲမှာ ထည့်မ ပြောခဲ့ပေ။ သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုး၍ ရေငုံနုတ်ပိတ် နေခဲ့သည်လား မ ဆိုနိုင်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဘကြီးထွန်းတို့ မိသားစုက နေလင်းအား သားအရင်းလို ချစ်ခင်ကြ၍ ဖြစ်ပါသည်။

"အင်း ညဘက်ကျမှ အမေ့ကို မေးကြည့်ရဦးမယ်၊ စကားများထားလည်း ဘာဖြစ်လည်းလေ၊ ငါကတော့ ဘကြီးထွန်းတို့ အိမ်ကို အရင်လိုပဲ ဝင်ထွက် သွားလာရမှာပေါ့"

စိတ်ထဲက ထိုသို့သာ ကြိမ်းထားလိုက်၏။
